

१०. शीतयुद्ध

१०.१ शीतयुद्ध व्याख्या

१०.२ नाटो, अँन्झुस, सीएटो, सॅटो, वॉर्सा करार

१०.३ अलिप्ततावाद-भारताची भूमिका

१०.४ वसाहतवाद विरोधातील भारताची भूमिका

१०.५ सार्क

१०.६ राष्ट्रकुल (कॉमनवेल्थ)

या पाठात आपण 'शीतयुद्ध' ही संकल्पना समजून घेणार आहोत.

१०.१ शीतयुद्ध व्याख्या

दुसऱ्या महायुद्धानंतर एका बाजूला भांडवलशाही राष्ट्रे व दुसऱ्या बाजूला कम्युनिस्ट राष्ट्रे यांच्यात सत्ता व प्रभाव यासाठी जो संघर्ष सुरू झाला त्याला 'शीतयुद्ध' म्हणतात.

दुसऱ्या महायुद्धाच्या काळात वॉल्टर लिपमन या वृत्तपत्रात लेखन करणाऱ्या स्तंभलेखकाने सर्वप्रथम 'कोल्डवॉर' (शीतयुद्ध) हा शब्दप्रयोग वापरला. कोल्डवॉर संकल्पनेत पुढील घटकांचा समावेश आहे.

शीतयुद्ध

- (१) प्रत्यक्ष युद्धाचा अभाव
- (२) तीव्र शस्त्रस्पर्धा
- (३) आक्रमक राजनीति
- (४) आंतरराष्ट्रीय पातळीवर परस्पर अविश्वास
- (५) राजकीय व आर्थिक दबाव
- (६) तत्त्व प्रणालींचा संघर्ष

शीतयुद्धाची पार्श्वभूमी : शीतयुद्ध घडून येण्यास दुसरे महायुद्ध कारणीभूत ठरले. इंग्लंड व फ्रान्स यांचे महत्त्व कमी झाले. या महायुद्धादरम्यान सोव्हिएट रशियाच्या सैन्याने पूर्व युरोप तर अमेरिका, फ्रान्स आणि इंग्लंड यांनी पश्चिम युरोपवर प्रभुत्व मिळवले. यामुळे युद्ध संपल्यावर युरोपचे पूर्व आणि पश्चिम असे

विभाजन घडून आले. सोव्हिएट रशियाच्या प्रभावाखाली असलेल्या पूर्व युरोपीय राष्ट्रांनी साम्यवादी विचारप्रणालीचा स्वीकार केला. अमेरिकेच्या प्रभावाखाली असणाऱ्या पश्चिम युरोपीय राष्ट्रांनी भांडवलशाही व्यवस्था मान्य केली. यातून शीतयुद्ध आकाराला आले.

माहिती आहे का तुम्हांला ?

साम्यवादी विचारसरणीच्या प्रभावाखालील पूर्व युरोप आणि लोकशाहीचा पुरस्कार करणारा पश्चिम युरोप यांच्या विभाजनाला उद्देशून इंग्लंडचे प्रधानमंत्री सर विन्स्टन चर्चिल यांनी 'पोलादी पडदा' ही संज्ञा वापरली.

हे करून पहा.

संयुक्त राष्ट्रे या संघटनेची माहिती आंतरजालाच्या मदतीने गोळा करा. विद्यार्थ्यांचे गट पाडून संयुक्त राष्ट्रसंघटनेच्या विविध शाखांची माहिती एकत्र करा.

शीतयुद्धाची वाटचाल : दुसरे महायुद्ध संपल्यावर अमेरिकेने 'मार्शल प्लॅन'ची योजना आखून युरोपीय राष्ट्रांना साम्यवादापासून रोखण्यासाठी आर्थिक मदत सुरू केली. याच्या विरोधात रशियाने आशिया व आफ्रिकेतील स्वातंत्र्य चळवळींना प्रोत्साहन दिले. अमेरिका आणि सोव्हिएट रशिया यांच्यात युरोपच्या पूर्व आणि पश्चिम विभागणीने तणाव निर्माण झाला. या दोन राष्ट्रांमध्ये प्रत्यक्ष समोरासमोर युद्ध झाले नाही. जग तिसऱ्या महायुद्धाच्या उंबरठ्यापर्यंत पोहचले आहे अशी परिस्थिती निर्माण झाली. परंतु, उभयपक्षी सामंजस्याचे धोरण अवलंबले गेले. दोन्ही राष्ट्रे कायम युद्धाच्या तयारीत, दोन्ही राष्ट्रांमध्ये तणाव मात्र प्रत्यक्ष युद्ध नाही

या परिस्थितीला ढोबळमानाने शीतयुद्ध म्हटले जाते.

दुसरे महायुद्ध संपल्यानंतर युरोपची विभागणी राजकीय, आर्थिक, लष्करी या मुद्द्यांच्या आधारे झाली. परंतु विचारप्रणालीचा स्वीकार हा महत्त्वाचा मुद्दा शीतयुद्धामागे होता.

साम्यवादी सोव्हिएट रशियाच्या विचारसरणीत उत्पन्नाच्या स्रोतांची सरकारी मालकी हा मध्यवर्ती विचार आहे तर अमेरिकेच्या भांडवलशाही विचारसरणीत उत्पन्नाच्या स्रोतांच्या खासगी मालकीचा विचार मध्यवर्ती आहे.

शीतयुद्धाची व्याप्ती युरोपपुरती मर्यादित न राहता ती आशिया खंडातही पसरली. विसाव्या शतकाच्या पूर्वार्धात दोन महत्त्वाच्या घटना घडल्या. यात सोव्हिएट रशिया आणि चीन यांच्यातील लष्करी करार आणि उत्तर आणि दक्षिण कोरिया यांच्यातील संघर्ष या महत्त्वाच्या घटना होत.

सोव्हिएट रशियाचे प्रमुख जोसेफ स्टॅलिन यांच्या काळात शीतयुद्ध सुरू झाले. त्यांच्यानंतर सोव्हिएट रशियाचे प्रमुखपदी निकिता कृश्चेव्ह आले. आण्विक युद्धाची संहारकता काय असू शकते याची त्यांना कल्पना असल्यामुळे त्यांनी सोव्हिएट रशियाची भूतकाळातील भूमिका बदलून वास्तववादी धोरण स्वीकारले. त्यांनी सोव्हिएट रशिया आणि अमेरिका यांच्या शांततामय सहजीवनावर भर दिला. या धोरणातूनच या दोन्ही राष्ट्रांच्या प्रमुखांची भेट घडून आली.

सोव्हिएट रशिया गट	अमेरिका गट
पूर्व जर्मनी, पोलंड, चेकोस्लाव्हाकिया, हंगेरी, रूमानिया, बल्गेरिया, अल्बानिया	नेदरलँड, डेन्मार्क, बेल्जियम, पश्चिम जर्मनी, फ्रान्स, इटली, स्पेन, ग्रीस, ग्रेट ब्रिटन
विचारप्रणाली : साम्यवादी	भांडवलशाही
अर्थव्यवस्था : सरकारी मालकी	मुख्यतः खासगी मालकी
सुरक्षा गट : वॉर्सा करार १९५० सोव्हिएट रशिया व चीन यांच्यात करार	नाटो, अँड्रुस, सीएटो, सेंटो

१९५९ मध्ये कॅम्प डेव्हिड येथे अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष आयसेनहॉवर आणि सोव्हिएट रशियाचे निकिता कृश्चेव्ह यांची भेट घडून आली.

१९६१ मध्ये सोव्हिएट रशियाने बर्लिनची भिंत उभारली. यामुळे पश्चिम बर्लिन आणि पूर्व बर्लिन यांच्यातील संबंध संपला. या घटनेतून युरोपात तणाव वाढला. १९६२ मध्ये शीतयुद्धाच्या तणावाचे केंद्र क्यूबा हा देश ठरला. क्यूबा देशातील क्षेपणास्त्र पेचप्रसंगामुळे अमेरिका आणि रशिया यांच्यात तणाव वाढला. हा तणाव कमी करण्यासाठी उभयपक्षी करार, तात्काळ दूरध्वनीवर संवाद साधण्यासाठी हॉटलाईन इत्यादी उपाय योजले गेले. १९७२ मध्ये अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष रिचर्ड निक्सन आणि सोव्हिएट रशियाचे नेते ब्रेझनेव्ह मॉस्को येथे भेटले. या दोन राष्ट्रांच्या शिखर परिषदेत आण्विक क्षेपणास्त्रांच्या संख्येवर मर्यादा आणण्यावर एकमत झाले. उभय देशांमधील तणाव कमी होण्यास या परिषदेने सुरुवात झाली. या ताणतणाव कमी करण्याच्या प्रक्रियेस 'देतांत' म्हणतात. पुढे अमेरिकन अध्यक्षांनी चीनला भेट देऊन साम्यवादी चीनच्या शासनाला मान्यता दिली.

संयुक्त राष्ट्रांच्या सुरक्षा समितीमध्ये व्हेटोचा वापर करून मित्र राष्ट्रांची बाजू घेणे, विविध लष्करी करार, आर्थिक देवाण-घेवाण, व्यापारी सवलती, मित्र राष्ट्रांचा दर्जा देणे या माध्यमातून या दोन्ही सत्तांनी जगभर गटबाजीला प्रोत्साहन दिले. दोन विचारधारांमधील फरक, एकमेकांची भीती, अविश्वासाचे वातावरण, साम्यवाद विरुद्ध भांडवलशाही, गैरसमज दूर करणाऱ्या यंत्रणेचा अभाव, एकमेकांना समजून घेण्याच्या वृत्तीचा अभाव यामुळे शीतयुद्ध अधिकच धगधगत राहिले.

देतांत पर्व : अमेरिका आणि सोव्हिएट रशियाने देतांत प्रक्रिया चालू ठेवण्याची भूमिका घेतली. यातूनच १९७३ मध्ये फ्रान्सची राजधानी पॅरिस येथे झालेल्या परिषदेत व्हिएतनाम युद्ध समाप्त करण्याचे प्रयत्न जोरात सुरू झाले. १९७५ च्या हेलसिंकी परिषदेने शांततेची चर्चा अधिकच पुढे नेली. या परिषदेस अमेरिका आणि सोव्हिएट रशिया या प्रमुख राष्ट्रांबरोबरच युरोपातील ३५ राष्ट्रे सहभागी झाली. पूर्व आणि पश्चिम युरोपियन देशांमधील तणाव कमी करण्यासाठी ही परिषद आयोजित करण्यात आली होती. १९७८ च्या कॅम्प डेव्हिड परिषदेने

इस्त्रायल आणि अरब यांच्यातील वाद सोडवण्याच्या प्रयत्नांवर भर देण्यात आला.

१९७९ यावर्षी इराणमध्ये राजकीय क्रांती झाली. इराणच्या 'शाह'ची हकालपट्टी होऊन आयातोल्ला खोमेनी यांची सत्ता इराणमध्ये आली. इराणने अमेरिकेबरोबरचे राजनैतिक संबंध संपवून सेंटो कराराचा त्याग केला. सोव्हिएट रशियाने अफगाणिस्तानमध्ये कारमाल यांच्या नेतृत्वाखाली १९७९ मध्ये समाजवादी सरकार स्थापले.

सोव्हिएट रशिया आणि अमेरिका यांच्यामध्ये अंतराळयान आणि अण्वस्त्रांच्या क्षेत्रांतील स्पर्धा प्रथमपासूनच होती. पुढे लांब पल्ल्याची क्षेपणास्त्रे दोन्ही देशांनी विकसित केली. त्यानंतर अण्वस्त्रांची संख्या व तीव्रता कमी करण्यासाठी त्यांच्यामध्ये करारही झाले.

खेळांच्या माध्यमातून राजकारण करण्याचा प्रयत्न झाला. सोव्हिएट रशियाच्या अफगाणिस्तानमधील हस्तक्षेपामुळे अमेरिकेने मॉस्को येथील ऑलिंपिकवर बहिष्कार टाकला.

तिसरे महायुद्ध केव्हाही होऊ शकते याची जाणीव अमेरिका व सोव्हिएट रशिया या देशांना होती. ते टाळण्यासाठी उभयपक्षांनी आण्विक क्षेपणास्त्रांच्या वापरावर मर्यादा घालणारा करार केला.

गोर्बाचेव्ह यांचा कालखंड : १९८५ मध्ये गोर्बाचेव्ह कम्युनिस्ट पक्षाचे सरचिटणीस झाले आणि सोव्हिएट रशियाचे नेतृत्व त्यांच्याकडे आले. गोर्बाचेव्ह यांच्या काळात शीतयुद्धाची अखेर झाली. त्यांनी 'पेरेस्ट्रॉइका' आणि 'ग्लासनोस्त'च्या माध्यमातून रशियात बदल घडवून आणले. पेरेस्ट्रॉइका म्हणजे पुनर्रचना आणि ग्लासनोस्त म्हणजे खुलेपणा. या काळात रशियातील अर्थव्यवस्था डबघाईला आली होती. गोर्बाचेव्ह यांनी राजकीय व

आर्थिक व्यवस्थेची पुनर्रचना करण्याचा प्रयत्न केला. मुक्त निवडणुकांचा पुरस्कार केला. साम्यवादी पक्षाची मक्तेदारी संपुष्टात आणण्याचे प्रयत्न केले. अर्थव्यवस्थेवरील केंद्रिय नियंत्रण कमी केले. लेखक, पत्रकार

मिखाईल गोर्बाचेव्ह

आणि बुद्धिवंतांना अभिव्यक्तीचे स्वातंत्र्य दिले. पूर्व-पश्चिम जर्मनीतील भेद संपवून जर्मनीच्या एकीकरणास चालना देणारे गोर्बाचेव्ह मायदेशाला एकत्र ठेवू शकले नाहीत. त्यांच्याच काळात सोव्हिएट रशियाचे विघटन होऊन एकसंध सोव्हिएट रशियाचे अस्तित्व संपुष्टात आले. १९९१ नंतर जगाच्या इतिहासात शीतयुद्धोत्तर जग आणि सोव्हिएट रशियानंतरचे जग हे दोन नवे शब्दप्रयोग वापरात आले.

सोव्हिएट रशियाच्या विघटनानंतर उदयाला आलेले देश			
(१)	एस्टोनिया	(९)	तुर्कमेनिस्तान
(२)	लाटव्हीया	(१०)	उझबेकिस्तान
(३)	लिथुआनिया	(११)	ताजिकिस्तान
(४)	बेलारूस	(१२)	किरगिझस्तान
(५)	मॉल्डोव्हा	(१३)	रशिया
(६)	जॉर्जिया	(१४)	युक्रेन
(७)	आर्मेनिया	(१५)	कझाकस्तान
(८)	अँझरबैजान		

शीतयुद्धाचे परिणाम : शीतयुद्धाच्या काळात झालेल्या राष्ट्रांमध्ये गैरसमज, जगाचे दोन गटात विभाजन, गुप्त राजकीय हालचाली व करारांस प्राधान्य, निःशस्त्रीकरणाकडे दुर्लक्ष, विज्ञानाचा संहारक अस्त्र निर्मितीसाठी वापर, अन्न, वस्त्र, निवारा आणि लोकसंख्या या महत्त्वाच्या प्रश्नांकडे दुर्लक्ष करणे यासारख्या गोष्टींमुळे मानवाचे भवितव्य धोक्यात आले. शीतयुद्धाची अवस्था कायम ठेवण्यासाठी दोन्ही राष्ट्रांना अफाट खर्च आला.

सोव्हिएट रशियाच्या पाडावाचे पर्यावसन अमेरिका ही एकमेव महासत्ता होण्यात झाला.

आता आपण शीतयुद्ध काळातील अमेरिका आणि सोव्हिएट रशिया यांनी घडवून आणलेले करार पाहूयात.

१०.२ नाटो, अँड्रुस, सीएटो, सेंटो, वॉर्सा करार

नाटो (North Atlantic Treaty Organisation-1949) : सोव्हिएट रशियाच्या विस्तारवादाविरुद्ध युरोपीय राष्ट्रांना लष्करी संरक्षण देण्यासाठी 'नाटो' या संघटनेची स्थापना करण्यात आली. नॉर्वे, फ्रान्स, इटली, डेन्मार्क, ग्रेट ब्रिटन, अमेरिका,

जाणून घ्या.

१९४५ मध्ये मित्र राष्ट्रांनी बर्लिन ही जर्मनीची राजधानी काबीज केली. जर्मनीच्या पुनर्रचनेची योजना आखण्यात आली. फ्रान्सला या योजनेत सामील करून घेण्याची रशियाची इच्छा नव्हती. कारण रशियाच्या मते फ्रान्सचा या विजयात काहीच हातभार नव्हता. तरीही जर्मनीच्या पुनर्रचनेच्या योजनेत ग्रेट ब्रिटन, अमेरिका आणि फ्रान्सचा सहभाग होता. यातून जो वाद निर्माण झाला तो 'बर्लिन संघर्ष' म्हणून ओळखला जातो. जर्मनीचे पूर्व जर्मनी आणि

पश्चिम जर्मनी असे विभाजन झाले. पूर्व जर्मनी रशियाच्या अंकित होती तर पश्चिम जर्मनी इंग्लंड-अमेरिकेच्या. १९६१ साली सोव्हिएट रशियाने बर्लिनची भिंत उभारायला सुरुवात केली. या भिंतीमुळे नागरिकांची आपल्या आप्तेष्टांपासून ताटातूट झाली. या भिंतीविषयी जर्मन नागरिकांच्या मनात तिरस्कार होता. ते या भिंतीस 'Wall of shame' म्हणून संबोधत. पुढे १९८९ ते १९९० या कालखंडात ही भिंत पूर्णपणे पाडून जर्मनीचे एकीकरण केले गेले.

नेदरलँड, पोर्तुगाल, तुर्कस्तान, पश्चिम जर्मनी, ग्रीस, बेल्जियम, कॅनडा, आइसलँड, लक्झेम्बर्ग आणि स्पेन इत्यादी देश नाटो या संघटनेचे सभासद होते.

नाटो बोधचिन्ह

नाटो करारात पुढील महत्त्वाची कलमे होती - करारातील कोणत्याही एक अथवा त्याहून अधिक राष्ट्रांवर कोणीही आक्रमण केल्यास ते सर्वांवरील आक्रमण मानले जाईल. नाटोचे सभासद देश शांतता आणि सुरक्षितता टिकवण्यासाठी प्रयत्न करतील. सभासद राष्ट्रांनी परस्परांतील प्रश्न विचारविनिमयाने सोडवावेत.

नाटोचे प्रमुख केंद्र पॅरिसमध्ये आहे. नाटोचे महत्त्वाचे निर्णय अमेरिका घेत असे. पुढील काळात नाटोला प्रत्युत्तर देण्यासाठी सोव्हिएट रशियाने साम्यवादी राष्ट्रांचा वॉर्सा करार घडवून आणला.

अँड्युस करार (ANZUS) : १ सप्टेंबर १९५१ रोजी ऑस्ट्रेलिया (A), न्यूझीलंड (NZ) आणि युनायटेड स्टेटस् ऑफ अमेरिका (US) या राष्ट्रांनी एक करार केला. ही राष्ट्रे पॅसिफिक महासागराशी संबंधित आहेत. या राष्ट्रांनी मिळून स्वसंरक्षणार्थ केलेला करार 'अँड्युस' नावाने ओळखला जातो. 'पॅसिफिकमधील त्रिपक्षीय संरक्षण करार' असे या कराराचे वर्णन करतात.

दुसऱ्या महायुद्धानंतर बदलत चाललेल्या

अँड्युस बोधचिन्ह

परिस्थितीत साम्यवादापासून रक्षण व्हावे म्हणून ऑस्ट्रेलिया आणि न्यूझीलंड या देशांनी अमेरिकेबरोबर करार केला. ब्रिटिश राष्ट्रकुलातील राष्ट्रांनी स्वतंत्रपणे अमेरिकेशी लष्करी करार केल्याचे हे पहिलेच उदाहरण होते. याचा अर्थ स्पष्टच होता की त्यांना युनायटेड किंगडम आणि फ्रान्सचे महत्त्व वाढू द्यायचे नव्हते. पॅसिफिक महासागरात असणाऱ्या देशांना साम्यवादी चीनपासून संरक्षण मिळावे असाही एक हेतू या कराराचा होता.

सीएटो (SEATO-Southeast Asia Treaty Organisation) : इंग्लंड, अमेरिका, फ्रान्स, ऑस्ट्रेलिया, न्यूझीलंड, पाकिस्तान, थायलंड आणि फिलीपाईन्स या देशांनी एकत्र येऊन ८ सप्टेंबर १९५४ रोजी एक करार केला. आग्नेय आशियातील राष्ट्रांसाठी संरक्षण देण्याच्या उद्देशाने हा करार मनिला (फिलीपाईन्स) येथे करण्यात आला. हा करार आग्नेय आशियाई संरक्षणविषयक करार

सीएटो बोधचिन्ह

म्हणूनही ओळखला जातो. या कराराचा मुख्य उद्देश आग्नेय आशियात साम्यवादाचा प्रसार रोखणे हाच होता. आपल्या गटाचे संरक्षण करणे, या करारावर सहाय्य करणाऱ्या कोणत्याही एका राष्ट्रावर आक्रमण झाल्यास अन्य राष्ट्रांनी

त्या आक्रमणाचा सामूहिकरीत्या प्रतिकार करायचा व आक्रमणाव्यतिरिक्त एकमेकांना सामाजिक व आर्थिक प्रगतीसाठी सहकार्य करायचे असे ठरले. वास्तवात मात्र या करारात खूपच अडचणी होत्या. कराराचे नाव आग्नेय आशिया असले तरी या करारात आशियातील थायलंड, फिलीपाईन्स आणि पाकिस्तान एवढेच देश होते. उरलेले देश पाश्चिमात्य होते. त्यांचा आग्नेय आशियाशी ना भौगोलिक संबंध होता ना ऐतिहासिक. एकमेकांपासून हे देश कित्येक किलोमीटर दूरवर होते. त्यांना एकमेकांच्या प्रश्नांची सखोल जाणीव नव्हती. त्यामुळे लष्करीदृष्ट्या या कराराची कुवत मर्यादित होती. सीएटो या संघटनेचे मुख्यालय थायलंडमध्ये होते. या संघटनेकडे स्वतःचे सैन्य नव्हते. १९७३ मध्ये पाकिस्तान या संघटनेतून बाहेर पडला. १९७५ मध्ये फ्रान्सने या संघटनेची आर्थिक रसद रोखली. ३० जून १९७७ रोजी या संघटनेचे औपचारिकरीत्या विसर्जन झाले.

सेंटो (CENTO-Central Treaty Organisation) : सेंटोचे सुरुवातीचा नाव 'बगदाद करार' असे होते. हा शीतयुद्धकालीन करार होय. २४ फेब्रुवारी १९५५ रोजी या करारावर इराण, तुर्कस्तान व इराक या राष्ट्रांनी सही केली. त्यानंतर इंग्लंड व

सेंटो बोधचिन्ह

पाकिस्तान ही राष्ट्रे त्यामध्ये सामील झाली. अमेरिका या करारामध्ये सहभागी सभासद होती. परस्परांचे संरक्षण करण्यासाठी हा करार घडून आला.

१९५८ मध्ये इराकमध्ये नवे सरकार आले. इराकमधील क्रांतिकारकांनी पाश्चिमात्यांना अनुकूल असणारे सरकार उलथवून टाकले. नव्या शासनाने बगदाद करारास विरोध केला. त्यामुळे १९५९ मध्ये इराक या करारातून बाहेर पडला. त्यानंतर बगदाद कराराचे सेंटो करारात रूपांतर झाले. कराराचे मुख्यालय बगदादमधून अंकारा (तुर्कस्तान) येथे नेण्यात आले.

सोव्हिएट रशियाच्या साम्यवादाच्या प्रसाराला आळा घालण्यासाठी अमेरिकेने सेंटो कराराला प्रोत्साहन दिले. अमेरिका या करारातील सदस्य राष्ट्रांना आर्थिक व लष्करी मदत करू लागली. सोव्हिएट रशियाने या

करारातील एखाद्या राष्ट्रावर हल्ला केल्यास सर्व राष्ट्रांनी एकत्रित प्रतिकार करायचा असे धोरण ठरले.

प्रत्यक्षात मात्र या करारान्वये कोणत्याही राष्ट्राला सुरक्षा उपलब्ध करून देण्याची चारही राष्ट्रांपैकी एकाचीही कुवत नव्हती. ग्रेट ब्रिटन वगळता अन्य तीन राष्ट्रांच्या आर्थिक व तांत्रिक विकासाकडे लक्ष देण्यास अमेरिकेलाही वेळ नव्हता. त्यामुळे चारही राष्ट्रांमध्ये अंतर्गत असमाधान होते. करारान्वये एकमेकांचे हितसंबंध गुंतवून घेण्यापेक्षा आपले आपण स्वतंत्र धोरण राबवावे या मतावर राष्ट्रे आली. पुढे इराण आणि पाकिस्तान या करारातून बाहेर पडले आणि सेंटो करार विसर्जित करण्यात आला.

सोव्हिएट रशिया-चीन सुरक्षा करार : सोव्हिएट रशिया आणि चीन यांच्यात १९५० मध्ये संरक्षणात्मक करार घडून आलेला होता. या करारानुसार सोव्हिएट रशियाने चीनला आर्थिक, औद्योगिक, तंत्रज्ञान इत्यादी मदत करण्याचे मान्य केले.

वॉर्सा करार : युरोपमध्ये अमेरिकेच्या धोरणांना विरोध करण्यासाठी सोव्हिएट रशियाने 'वॉर्सा करार' घडवून आणला. वॉर्सा करारात सोव्हिएट रशिया, अल्बानिया, बल्गेरिया, चेकोस्लाव्हाकिया, पूर्व जर्मनी, हंगेरी, पोलंड आणि रूमानिया या राष्ट्रांचा समावेश होता. १९६८ मध्ये अल्बानियाने गटाचे सदस्यत्व सोडले.

१०.३ अलिप्ततावाद-भारताची भूमिका (Non-Aligned Movement-NAM))

दुसऱ्या महायुद्धानंतर सोव्हिएट रशिया किंवा अमेरिका यांच्या गटात सामील न होता स्वतःचा विकास स्वतःच करणे, स्वतःची धोरणे ठरवून शांततेचा मार्ग अवलंबणे असे धोरण भारताने स्वीकारले. हे धोरण म्हणजे 'अलिप्ततावाद' होय.

'नाम' बोधचिन्ह

'नाम'च्या स्थापनेत पंडित जवाहरलाल नेहरू, डॉ.सुकर्नो (इंडोनेशिया), क्वामे न्युमा (घाना), गमाल अब्दुल नासेर (इजिप्त) आणि मार्शल टिटो (युगोस्लाव्हिया) यांनी

पुढाकार घेतला.

अलिप्ततावादी राष्ट्र : अलिप्ततावादी राष्ट्र कोणाला म्हणावे ? 'जी राष्ट्रे शांततामय सहजीवनाच्या आधारे, स्वतंत्र परराष्ट्रीय धोरणाचा पाठपुरावा करतात, इतर परतंत्र देशातील स्वातंत्र्य संग्रामांना पाठिंबा देतात आणि महासत्तांनी स्थापन केलेल्या लष्करी करारात किंवा महासत्तांशी द्विपक्षी करारात स्वतःला गुंतवून घेत नाहीत, त्यांना अलिप्ततावादी राष्ट्रे मानण्यात येते.'

'अलिप्ततावाद' ही कल्पना युद्धापेक्षा शांततेशी निगडित आहे म्हणून ती विधायक आहे.

१९६१ मध्ये बेलग्रेड येथे परिषद भरली. बेलग्रेड परिषदेस २५ राष्ट्रांचे प्रतिनिधी उपस्थित होते. शांततेचे आवाहन करणारे २७ कलमी निवेदन परिषदेच्या शेवटी करण्यात आले. यात पुढील मागण्यांचा समावेश होता. आशिया, आफ्रिका व दक्षिण अमेरिका विभागात आक्रमणाच्या सर्व कारवाया बंद करा, अल्जेरिया आणि अंगोला या देशांना स्वातंत्र्य द्या, ट्युनिशियातून फ्रेंच फौजा मागे घ्या, कांगोमधील हस्तक्षेप थांबवा, दक्षिण आफ्रिकेने वर्णद्वेषी धोरण सोडावे, पॅलेस्टाइन मधील अरबांना न्याय्य हक्क मिळावेत अशा मागण्या या परिषदेत करण्यात आल्या.

अलिप्ततावादी चळवळीचे निकष

१९६१ सालच्या बेलग्रेड परिषदेत पुढील निकषांना मान्यता मिळाली.

- (१) असा देश ज्याने वेगळ्या राजकीय व सामाजिक यंत्रणेसह राज्याच्या सहअस्तित्वावर आधारित स्वतंत्र धोरण अवलंबले असेल.
- (२) राष्ट्रीय स्वातंत्र्यचळवळींना पाठिंबा देणारा देश.
- (३) शीतयुद्धाच्या संदर्भात कोणत्याही बहुपक्षीय करारात सदस्य नसणारा देश.
- (४) महासत्तावादाशी निगडित कोणताही द्विपक्षीय लष्करी करार अथवा प्रादेशिक संरक्षण करार न केलेला देश.
- (५) लष्करी तळ कोणत्याही विदेशी सत्तेच्या विशेषतः महासत्तेच्या प्रतिस्पर्धी देशांच्या हाती न देणारा देश.

बेलग्रेड नंतरची कैरो परिषद (ऑक्टोबर १९६४) महत्त्वाची परिषद होय. या परिषदेत प्रधानमंत्री लालबहादूर शास्त्री यांनी भारताचे प्रतिनिधित्व केले. लष्करी गट आणि परदेशांचे लष्करी तळ या विरुद्ध जागतिक लोकमत तयार करण्याचे आवाहन या परिषदेत करण्यात आले. सप्टेंबर १९७० मध्ये लुसाका (झांबिया) येथे अलिप्ततावादी राष्ट्रांची तिसरी परिषद भरली. अलिप्ततावादी देशांनी आपले ऐक्य बळकट करावे, लष्करी करारांना विरोध करण्याचे धोरण चालू ठेवावे, आंतरराष्ट्रीय संबंधात समानता यावी व शस्त्रकपात व्हावी म्हणून प्रयत्न करावे असे ठरले. याशिवाय वसाहतवाद व वंशद्वेष नष्ट करावा, आपसातील सहकार्यावर भर द्यावा व संयुक्त राष्ट्रे ही संघटना अधिक बळकट करावी असे या परिषदेत ठरले. १९७३ मध्ये अल्जिर्स येथे चौथी शिखर परिषद भरली. एक नवी आंतरराष्ट्रीय आर्थिक व्यवस्था व आंतरराष्ट्रीय वृत्तसंकलन व वृत्तप्रसार व्यवस्था निर्माण करण्याची मागणी या परिषदेत पुढे आली. १९७६ मध्ये कोलंबो येथे पाचवी परिषद भरली. जागतिक अर्थव्यवस्थेवरील बड्या राष्ट्रांचा प्रभाव कमी करून नवी जागतिक अर्थव्यवस्था प्रस्थापित करण्याचा प्रयत्न करण्याचे या परिषदेत ठरले. १९७९ मध्ये क्यूबातील हॅवाना येथे परिषद झाल्यावर नवी दिल्ली येथे १९८३ मध्ये परिषद भरली. या परिषदेत पॅलेस्टाईनची अरब जनता व नैऋत्य आफ्रिकेची संघटना यांच्या स्वातंत्र्यलढ्यास एकमुखाने पाठिंबा देण्यात आला.

भारताच्या प्रधानमंत्री इंदिरा गांधी यांनी नवी दिल्लीच्या शिखर परिषदेत 'स्वातंत्र्य, विकास, शस्त्रकपात आणि शांतता या मुद्द्यांवर भर दिला होता. अलिप्ततावादी राष्ट्रांची आर्थिक प्रगती घडवून आणण्याचे महत्त्वाचे उद्दिष्ट्य चळवळीसमोर होते. १९८६ च्या हारे येथील परिषदेत दक्षिण आफ्रिकेला लागून असलेल्या राष्ट्रांच्या मदतीसाठी 'आफ्रिका फंड' स्थापण्यात आला. नामिबियाच्या स्वातंत्र्याचा प्रश्न आणि दक्षिण आफ्रिकेचे वंशद्वेषी धोरण यावर चर्चा करण्यात आली. १९९२ च्या जकार्ता परिषदेत विकसनशील देशांना व्यापारासाठी अधिक सवलती द्या, संयुक्त राष्ट्रसंघटनेच्या सुरक्षा समितीची पुनर्रचना करा या मागण्या पुढे आल्या.

१९९२ ते २०१६ मधील व्हेनेझुएलाच्या 'नाम' परिषदेपर्यंतच्या कार्याचा आढावा घ्या.

१०.४ वसाहतवाद विरोधातील भारताची भूमिका

जगातील एक महान लोकशाहीवादी राष्ट्र म्हणून भारताची ओळख आहे. भारताला स्वातंत्र्य मिळण्याअगोदरच जागतिक राजकारणात भारताने भाग घेऊन साम्राज्यवादाविरुद्ध आवाज उठवला होता. स्वातंत्र्य मिळताच भारताने आंतरराष्ट्रीय राजकारणात सक्रिय तटस्थता स्वीकारली. याचा अर्थ भारत कोणत्याही महत्त्वाच्या आंतरराष्ट्रीय प्रश्नाबाबत उदासीन नाही परंतु तो जागतिक शांतता प्रस्थापित करण्यासाठी उत्सुक आहे. भारत कोणत्याही परक्या राष्ट्राचा हस्तक्षेप सहन करणार नाही. भारताला दुसऱ्या राष्ट्राच्या प्रादेशिक अखंडत्वाबद्दल, सार्वभौमत्वाबद्दल आदर राहिल. कोणत्याही राष्ट्रावर भारत आक्रमण करणार नाही. सहजीवनाचे तत्त्व मान्य करून 'जगा व जगू द्या' यावर भारताचा भर आहे. या संदर्भात पुढील उदाहरणे महत्त्वाची आहेत.

१९४९ मध्ये दिल्ली येथे एक परिषद भरली होती. या परिषदेत इंडोनेशियाच्या स्वातंत्र्य चळवळीला पाठिंबा देण्यात आला. या परिषदेत १९५० पूर्वी इंडोनेशियातून डचांनी माघार घ्यावी आणि त्या देशास स्वातंत्र्य द्यावे अशी मागणी करण्यात आली. भारताने आफ्रिका खंडासंदर्भात जी भूमिका घेतली ती महत्त्वाची आहे. भारताने संयुक्त राष्ट्रांमध्ये आफ्रिकेची बाजू जोरदारपणे मांडली. आफ्रिकेतील राष्ट्रांना, विशेषतः विश्वस्त राष्ट्रांच्या ताब्यातील प्रदेशांना स्वातंत्र्य लवकर मिळावे म्हणून भारताने पुढाकार घेतला. परकीय सत्तांनी (वसाहतवादी युरोपीय राष्ट्रांनी) वसाहतींमधून निघून जावे असा आग्रह भारताने धरला. संयुक्त राष्ट्रांशी निगडित अशा विविध जागतिक संस्थांनी आपले कार्यक्षेत्र आफ्रिकेत वाढवून आपल्या कार्याचा फायदा आफ्रिकेस द्यावा असा आग्रह भारताने धरला. दक्षिण आफ्रिकेतील स्थानिक लोकांना जी अपमानास्पद वागणूक देण्यात येते त्याबाबत भारताने संयुक्त राष्ट्रसंघात प्रश्न उपस्थित केले. आफ्रिका खंडात व्यापाराच्या निमित्ताने आणि साखर उद्योगात काम करण्यासाठी हजारो भारतीय

पूर्वीच पोचले होते. १८९६ मध्ये हिंदी कामगार केनिया-युगांडा लोहमार्ग बांधण्यासाठी गेले होते. महात्मा गांधीजींनी आफ्रिकेला स्वातंत्र्य मिळवण्याचा 'सत्याग्रह' हा एक नवा मार्ग दाखवला होता. अशा रीतीने भारताने वसाहतवादविरोधात प्रभावी भूमिका बजावली.

१०.५ सार्क

दक्षिण आशियाई प्रादेशिक सहकार संघटना (SAARC - South Asian Association for Regional Cooperation): आशिया खंडात आर्थिक, सामाजिक विकासासाठी एखादी संघटना असावी असे बांगलादेशचे तत्कालीन प्रमुख झिया-उर-रहमान यांना वाटत होते. त्यांच्या कल्पनेतून बांगलादेश, भारत, भूटान, पाकिस्तान, श्रीलंका, मालदीव, नेपाळ या देशांच्या परराष्ट्र सचिवांची १९८१ मध्ये एक बैठक झाली. ही बैठक कोलंबो येथे झाली. या बैठकीत प्रादेशिक सहकार्यासाठी नियोजन, कृषी, ग्रामीण विकास, आरोग्य, लोकसंख्या आणि व्यापार या विषयांवर सहकार्य करण्याचे ठरले. १९८३ मध्ये दिल्ली येथे या देशांच्या परराष्ट्र मंत्र्यांची बैठक झाली. या बैठकीत सार्कचा जाहीरनामा प्रसिद्ध करण्यात आला. १९८५ मध्ये ढाका येथे सार्कची स्थापना झाली. या परिषदेत पुढील ध्येये निश्चित करण्यात आली.

(१) सदस्य राष्ट्रांच्या सर्वांगीण विकासासाठी सहकार्य करणे आणि विकासाचा वेग वाढविणे. (२) दहशतवाद, अंमली पदार्थांची तस्करी अशा विघातक गोष्टींना विरोध करणे. (३) परस्पर विश्वास वाढविण्यासाठी सामंजस्याचे वातावरण निर्माण करून समस्या निराकरण करणे. (४) प्रादेशिक, विभागीय आणि आंतरराष्ट्रीय पातळीवर समविचारी संघटनांशी सहकार्य करणे. (५) आंतरराष्ट्रीय पातळीवर सामायिक हितासाठी प्रयत्न करणे.

या ध्येयांच्या पार्श्वभूमीवर सार्क संघटनेची रचना पुढीलप्रमाणे करण्यात आली. सार्कचे मुख्यालय नेपाळची राजधानी काठमांडू येथे ठेवून वर्षातून एक बैठक आवश्यक करण्यात आली. सरचिटणीस,

सात संचालक आणि कर्मचारी वर्ग यांच्या खर्चासाठी वार्षिक वर्गणीची पद्धत स्वीकारण्यात आली. सार्कच्या मुख्य सचिवपदाचा कार्यकाल तीन वर्षांचा आणि प्रत्येक राष्ट्राला एकेकदा संधी देण्याचे ठरले.

सार्कच्या पहिल्याच अधिवेशनात सहभागी राष्ट्रांनी जे घोषणापत्र केले त्यामध्ये प्रामुख्याने पुढील बाबींचा समावेश होतो. संयुक्त राष्ट्रे या संघटनेच्या सनदेनुसार आणि अलिप्ततावादाच्या सिद्धान्तानुसार विशेषतः 'राष्ट्रीय स्वातंत्र्य, भौगोलिक एकता, समानता, अंतर्गत वादात बळाचा वापर न करणे, अंतर्गत बाबींत हस्तक्षेप न करणे व परस्पर संघर्ष शांततामय मार्गाने सोडवणे' या तत्वांचे आचरण करण्याची हमी दिलेली आहे. हे घोषणापत्र प्रत्यक्ष आणण्याचे कार्य सार्क राष्ट्रांची मंत्रिपरिषद आणि स्थायी समिती करते.

सार्क समोरील आव्हाने : सदस्य राष्ट्रांमधील आर्थिक विषमता, संरक्षणावरचा खर्च, दळणवळणाच्या अपुऱ्या सोयी, कृषी क्षेत्राचा अपुरा विकास, वाढता दहशतवाद, लोकसंख्या विस्फोट, अपुरा व्यापार, भिन्न राज्यपद्धती, धार्मिक-भाषिक विविधता असे अनेक प्रश्न सार्कसमोर आहेत.

सार्कचे यश : या संघटनेने आतापर्यंत काही क्षेत्रांत चांगली कामगिरी बजावली आहे. यात बांगलादेशमध्ये कृषी माहिती केंद्र सुरू करून बी-बियाणे, पशुधन आणि मत्स्योत्पादन यात संशोधन सुरू झाले. ढाका येथे सार्क हवामान संशोधन केंद्र स्थापले, काठमांडूमध्ये अस्थिरोग निवारण केंद्र सुरू झाले. सार्क देशांमध्ये पर्यटनास चालना देण्यात आली. दक्षिण आशियातील गरिबी कमी करण्यासाठी सार्कने 'आशिया प्रशांत क्षेत्रीय आर्थिक व सामाजिक मंडळ' यांच्या मदतीने प्रयत्न केले. व्यापार वृद्धीसाठी 'उच्चस्तरीय आर्थिक सहकार्य मंडळ' स्थापण्यात आले. सार्क दस्तऐवज केंद्रांच्या माध्यमातून माहिती पुरविण्याची सोय करण्यात आली. इस्लामाबाद येथे सार्क मनुष्यबळ विकास केंद्र स्थापण्यात आले. अमली पदार्थ व्यापार विरोधी करार करण्यात आले. डाकसेवा, दळणवळण अशासारख्या महत्त्वाच्या विषयांवर समित्या स्थापण्यात आल्या.

दक्षिण आशियातील देशांमध्ये आपसातील व्यापार वृद्धिंगत व्हावा म्हणून १९९३ मध्ये 'दक्षिण आशियाई

प्राधान्य व्यापार करार' (South Asian Preferential Trade Arrangement-SAPTA) आणि २००४ मध्ये 'दक्षिण आशियाई मुक्त व्यापार क्षेत्र' (South Asian Free Trade Area-SAFTA) हे दोन करार करण्यात आले.

हे करून पहा.

इ.स.२०१४ पर्यंत झालेल्या सार्क परिषदांची माहिती आंतरजालाच्या मदतीने मिळवा.

१०.६ राष्ट्रकुल (कॉमनवेल्थ)

इंग्लंडच्या साम्राज्यात असणाऱ्या परंतु कालौघात स्वतंत्र झालेल्या काही राष्ट्रांची आंतरराष्ट्रीय संघटना म्हणजे 'राष्ट्रकुल' होय.

साम्राज्यांतर्गत विविध वसाहतींचे गव्हर्नर आणि प्रशासक यांनी एकमेकांच्या अनुभवांची देवाणघेवाण करावी, राजकीय आणि प्रशासकीय धोरणात एकसूत्रता आणण्याचा प्रयत्न करावा, या उद्देशाने ही संस्था उभारली गेली.

१९१७ मध्ये कॅनडा, ऑस्ट्रेलिया, दक्षिण आफ्रिका आणि न्यूझीलंड यांना ब्रिटिश साम्राज्यांतर्गत स्वायत्त राज्यांचा दर्जा इंग्लंडकडून मिळाला. १९३१ मध्ये आपल्या सर्व वसाहतींना क्रमाक्रमाने स्वायत्तता देण्याचे धोरण इंग्लंडने जाहीर केले. इंग्लंडच्या संसदेने 'स्टॅच्यूट ऑफ वेस्टमिन्स्टर' हा कायदा केला. या कायद्यान्वये राष्ट्रकुलास मान्यता देण्यात आली. प्रथेनुसार या संघटनेचे प्रमुखपद ब्रिटिश राजा अथवा राणीकडे आहे. राष्ट्रकुलाचे लंडनमध्ये स्वतंत्र सचिवालय स्थापण्यात आले. स्वयंस्फूर्त सहकार्य हे राष्ट्रकुलचे पायाभूत तत्त्व होय.

दुसऱ्या महायुद्धानंतर आफ्रिका-आशिया खंडातील इंग्लंडच्या वसाहतींना स्वातंत्र्य मिळाले. त्याचे श्रेय काही अंशी तरी राष्ट्रकुलला द्यावयास हवे. वसाहतींमध्ये निर्माण झालेल्या राष्ट्रीय संग्रामांमुळे आणि बदललेल्या आंतरराष्ट्रीय परिस्थितीमुळे ब्रिटिश साम्राज्याचे विघटन अपरिहार्य ठरले. त्याचबरोबर वसाहतवाद विरोधी चळवळींना राष्ट्रकुलच्या अस्तित्वामुळे चालना मिळाली. त्याचप्रमाणे या प्रदेशांना स्वातंत्र्य देण्याबाबत ब्रिटनमधील काही स्तरांमध्ये जो मानसिक विरोध होता; तो राष्ट्रकुल

संघटनेमुळे काहीसा कमी झाला. विशेषतः स्वतंत्र झाल्यानंतरही भारताने राष्ट्रकुल संघटनेसोबत राहण्याचा निर्णय घेतल्याने हे होऊ शकले.

राष्ट्रकुल आणि भारत : १९४८ मध्ये राजस्थान येथील जयपूरमध्ये भरलेल्या काँग्रेस अधिवेशनात पंडित नेहरू यांनी राष्ट्रकुलामध्ये सामील होण्याचा निर्णय घेतला. समता आणि सार्वभौमत्त्वाच्या तत्त्वाच्या आधारे भारत राष्ट्रकुलचा सदस्य झाला. या निर्णयास तत्कालीन परिस्थितीची पार्श्वभूमी होती. भारतास लागणाऱ्या लष्करी सामग्रीचा इंग्लंडकडून होणारा पुरवठा, भारतास मिळणाऱ्या परकीय हुंडणावळीच्या सुविधा, भारताच्या निर्यात मालास ब्रिटिश बाजारपेठेत मिळणारी जकात सवलत आणि पाकिस्तानच्या भारताविरोधी प्रचारास अटकाव करण्यासाठी खुले असणारे राष्ट्रकुल व्यासपीठ याचा विचार करून भारताने राष्ट्रकुल या संघटनेचे सदस्यत्व स्वीकारले.

या शिवाय 'कॉमनवेल्थ गेम्स' मध्ये भारताचा प्रमुख सहभाग आहे. दुसऱ्या महायुद्धापूर्वी ब्रिटिश साम्राज्यांतर्गत देशांतील हौशी खेळाडूंचे 'ब्रिटिश एंपायर गेम्स' हे ऑलिंपिकच्या धर्तीवर सामने व्हायचे. या

राष्ट्रकुल-बोधचिन्ह

क्रीडा स्पर्धांची कल्पना रेव्हरंड अँस्टली कूपर यांनी मांडली होती. १९५० पासून या खेळांना कॉमनवेल्थ गेम्स (राष्ट्रकुल क्रीडासामने) म्हणून ओळखले जाऊ लागले. १९११ मध्ये पाचव्या जॉर्जच्या राज्यारोहण प्रसंगी

साम्राज्योत्सव झाला. या प्रसंगी इंग्लंडमधील 'क्रिस्टल पॅलेस' येथे या सामन्यांना सुरुवात झाली.

१९८६ मधील राष्ट्रकुल स्पर्धा विशेष गाजल्या. या स्पर्धेवर ३२ राष्ट्रांनी बहिष्कार टाकला. ग्रेट ब्रिटनने दक्षिण आफ्रिका संबंधीचे वर्णविद्वेषी धोरण बदलावे असा आग्रह या राष्ट्रांनी धरला होता. इंग्लंडने आपले धोरण बदलले नाही म्हणून भारताचे तत्कालीन प्रधानमंत्री राजीव गांधी यांनी या स्पर्धेवर बहिष्कार घालण्याचा निर्णय घेतला. एकविसाव्या शतकात भारत या स्पर्धेत लक्षणीय कामगिरी बजावत आहे.

पुढील दोन पाठांत भारत देश कसा बदलत आहे याविषयी माहिती घेणार आहोत.

स्वाध्याय

प्र.१ दिलेल्या पर्यायांपैकी योग्य पर्याय निवडून पूर्ण विधाने पुन्हा लिहा.

१. सिएटो संघटनेचे मुख्यालय येथे होते.
(अ) थायलंड (ब) फिलीपाईन्स
(क) पाकिस्तान (ड) ग्रेट ब्रिटन
२. १९८६ च्या येथील परिषदेतील आफ्रिकेच्या मदतीसाठी 'आफ्रिका फंड' स्थापन करण्यात आला.
(अ) जकार्ता (ब) हारारे
(क) नामिबिया (ड) इंडोनेशिया

प्र.२ (अ) ऐतिहासिक ठिकाण, व्यक्ती, घटना यांसंबंधीची नावे लिहा.

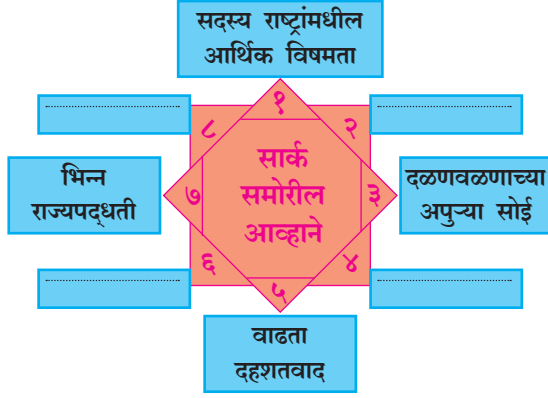
१. ३० जून १९७७ रोजी या संघटनेचे औपचारिकरीत्या विसर्जन झाले -

२. कॉमनवेल्थ गेम्सची संकल्पना यांनी मांडली -

(ब) दिलेल्या कारणांपैकी योग्य कारण निवडून विधान पूर्ण करा.

१. अँड्रुस करारात ऑस्ट्रेलिया, न्यूझीलंड आणि युनायटेड स्टेटस् ऑफ अमेरिका वगळता कोणत्याही राष्ट्राला प्रवेश दिला नाही. कारण -
(अ) त्यांना ग्रेट ब्रिटन व फ्रान्सचे महत्त्व वाढू द्यायचे नव्हते.
(ब) हा लष्करी करार होता.
(क) हा गुप्त करार होता.
(ड) हा फक्त मित्रदेशांतील करार होता.

प्र.३ पुढील संकल्पनाचित्र पूर्ण करा.

प्र.४ टीपा लिहा.

१. शीतयुद्ध
२. अलिप्ततावाद

प्र.५ पुढील विधाने सकारण स्पष्ट करा.

१. सेंटो करार विसर्जित करण्यात आला.
२. सार्क संघटनेला काही प्रमाणात यश मिळाले आहे.

प्र.६ तुमचे मत नोंदवा.

१. अमेरिका व रशिया यांच्यात शीतयुद्ध सुरू झाले.
२. भारताने वसाहतवादाविरोधात नेहमीच भूमिका मांडली आहे.

उपक्रम

राष्ट्रकुल क्रीडा स्पर्धांची आंतरजालाच्या साहाय्याने माहिती मिळवा.

